

In Memoriam pater Joop Reurs , marist

Joop werd geboren op 30 augustus 1947 te Monnickendam. Hij ontving de doopnamen Johannes, Gerardus, Maria. Hij deed op 8 september 1970 zijn religieuze professie in de Sociëteit van Maria. Op 6 september 1974 ontving hij de priesterwijding. Hij is gestorven in de gemeenschap van de Maristen te Hulst op 10 januari 2023.

Het eerste woord dat ik hoorde bij het bericht dat pater Joop Reurs is gestorven was schrikken. Daar schrik ik van zei iedereen die het hoorde. De heftigste schok was natuurlijk in onze eigen Maristenkring in de ochtend dat hij dood werd gevonden. In de advent leefde Joop toe naar Kerstmis, Hij was blij met de kerststal die in de kapel was opgebouwd. De menswording van God zou bijna in hemzelf werkelijkheid gaan worden. In alle onzekerheid leek er weer een klein beetje hoop te gloren op een voorzichtig herstel. Als dat toch eens waar kon worden. Tegelijkertijd had hij vrees en schrik dat de uitslag van een onderzoek toch weer negatief zou zijn. Het zou wel eens de laatste kerst kunnen zijn moet hij gedacht hebben. Zo leefde hij het laatste jaar voortdurend tussen hoop en vrees met voortdurende pijn en ongemak.

De woorden uit de klaagliederen lagen hem op de lippen: ik denk voortdurend aan mijn ellende. Dat houdt mij steeds bezig, de dagen en de nachten. Het weegt als een last. Hoe zal ik dat ooit te boven komen. In het diepe dal van pijn en lijden was het voortdurend een strijd op leven en dood. De hoop op herstel, de hoop op God kwam steeds weer terug. In alle strijd bleef hij zoeken naar Gods nabijheid. Hij heeft die ervaren in de vele blijken van meelevens. De trouwe bezoeken uit familiekring, de aandacht die hij ontving van vrienden en bekenden waren een werkelijke steun en signalen van Gods oneindige trouw. Daar klampte hij zich aan vast. Ten diepste wist Joop zich geborgen onder de vleugels van de Eeuwige en barmhartige God. Dat geloof had hij van zijn ouders meegekregen.

Onderzoek na onderzoek, operatie na operatie vertroebelden niet zelden zijn vertrouwen in God. Zijn hoop op God lijkt dan vervlogen. Momenten van eenzaamheid en verlatenheid worden dan deel van zijn leven. Het is een eenzame en verlaten weg waar hij de nabijheid van zijn directe omgeving soms met moeite kon verdragen. Hij heeft zijn beker helemaal moeten leegdrinken.

Kun je de beker drinken die ik moet drinken, sprak Jezus tot zijn leerlingen. Hij zinspeelde daarmee op zijn lijdensweg. Joop moest deze zware tocht afleggen. Het ging niet anders.

Wie Joop de laatste dagen nog gezien en gesproken hebben zeiden: Joop is Joop niet meer. Het laatste jaar van zijn leven van worstelen en innerlijke strijd ligt als een donkere sluier over zijn vele jaren van pastorale arbeid. Zijn pastorale arbeid in meerdere parochies was een afspiegeling van zijn Herder die hij in woord en daad verkondigde. Meer dan veertig jaar heeft hij de kerk als trouwe pastor gediend. Hij deelde in de vreugde en verdriet van velen die hem in het pastoraat toevertrouwd werden. Hij was een pastor van en voor de mensen.

Hij was een van hen. Hij kende de zijnen en de zijnen kenden hem. Persoonlijke contacten waren hem het meest dierbaar. Dat was zijn vreugde. Hij was op en top pastor op al die plaatsen waar hij werkzaam is geweest in Uithoorn, Zeeuws-Vlaanderen, Utrecht, IJsselstein, Weurt en tenslotte in Hulst als pastoor H. Maria Sterre der Zee. Hij was niets liever dan pastor dichtbij mensen in voorspoed en tegenspoed, zowel bij de vreugde van de doop en huwelijk als bij het verdriet van ziekte en sterven. Zijn pastorale inzet was werkelijk een afspiegeling van die ene herder van wie sprake is in het evangelie. Joop was niet een huurling maar iemand die met hart en ziel zich bekommerde om zijn mensen. In zijn vele ontmoetingen ondervond hij ook werkelijk Gods nabijheid.

De viering van de eucharistie had voor Joop een bijzondere plaats. Hij ging graag voor. Ook na zijn emeritaat bleef hij voor de parochie nog beschikbaar als priester-assistent. Joop had een stijlvolle wijze van voorgaan. Hij had een mooie stem om te zingen en zijn verkondiging was voor velen inspirerend en bemoedigend. Hij hechtte veel waarde aan de eucharistie. Ook tijdens zijn ziekte wilde hij als het maar enigszins kon de eucharistie bijwonen. De eucharistie was voor hem werkelijk het voedsel waarop hij teerde en waarvan hij leefde.

Hij vervulde niet alleen het ambt van priester en pastor, hij was een religieus mens die aandacht besteedde aan zijn persoonlijk innerlijk leven. Hij zocht naar vormen. Op zijn wandelingen ontmoette hij mensen. Zijn wandelingen waren evenzovele ontmoetingen met de Schepping en zijn Schepper. Wandelen in de natuur is wandelen met God. Muziek en literatuur waren voedsel voor zijn ziel. Hij kon genieten van alles wat mooi en schoon is. Wat hij van God heeft ontvangen deelde hij uit aan ieder die hij ontmoette.

Als lid van de Sociëteit van Maria had ook Maria een speciale plaats in zijn hart. In de gemeenschap van de Maristen zorgde hij ervoor dat alle Mariafeesten duidelijk op de kalender kwamen en ook uitdrukkelijk gevierd moesten worden. Elke viering van een Mariafeest in de eucharistie kreeg extra aandacht bij de maaltijd. Geen enkel Mariafeest liet hij voorbijgaan. Zo droeg Joop bij om onze mariale spiritualiteit voortdurend onder onze aandacht te brengen.

In ons verdriet om zijn sterven zijn we Joop dankbaar voor zijn leven en voor alles wat hij ons gegeven heeft. Als een trouwe herder zal hij nu gekend zijn door de eeuwige God. Wie zijn leven heeft gegeven voor zijn schapen zal opgenomen worden in het huis van de Vader waar plaats is voor velen.

Ton Bun (Marist, Weurt)

In: De Schakel, nr. 254 – maart 2023